

Den Sociale Virksomhed, Region Hovedstaden, har følgende bemærkninger til udkastet til lov om ændring af lov om social service og forskellige andre love (loft over taksterne for krisecentre og herberger m.v. samt indførelse af krav om driftsaftale for private herberger m.v.)

Ad Indførelse af krav om driftsaftale (forslagets § 1, 1.)

Af den foreslåede § 4 stk. 5 i serviceloven fremgår, at *"Boformer efter § 110 med privat driftsherre skal have en driftsaftale med den kommune, hvor pladserne er beliggende, for at kunne indgå i kommunens forsyning"*.

Fra regional side hæfter vi os ved, at eksistensen af regionalt drevne § 110-tilbud ikke er omtalt i forslaget. Vi skal derfor for god ordens skyld henlede opmærksomheden på de lovgivningsmæssige rammer for, at regionerne kan være driftsherrer for et herberg under servicelovens § 110, jf. servicelovens § 5, stk. 5, jf. stk. 1, nr. 1, hvorefter regionerne ved indgåelse af aftaler med private tilbud kan opfylde sine forpligtelser i henhold til loven.

De regionale § 110-tilbud drives i henhold til rammeaftale indgået med de relevante kommuner, på baggrund af reglerne i rammeaftalebekendtgørelsen (BEK 2024 278), som har hjemmel i servicelovens § 6, stk. 3. For en bestanddel af disse herberger er der tale om selvejende tilbud, som har indgået driftsoverenskomst med den pågældende region, som dermed er regional driftsherre for det selvejende tilbud.

I og med at der i lovforslaget benyttes betegnelsen "privat driftsherre", lægger vi fra regionernes side til grund, at der med forslaget til ny § 4, stk. 5 *ikke* sigtes mod at ændre rammerne for ovennævnte hjemmelsbestemmelser for den regionale drift af § 110-tilbud.

Ad Indførelse af takstlofter for krisecentre og herberger (forslagets § 1, 6.)

På baggrund af de styringsudfordringer, som det danske herbergs- og krisecenterområde i sin helhed giver, anerkender vi nødvendigheden af, at der fra lovgivers side tages skridt imod en bedre og mere central styring af udgifter og serviceniveauer på §§ 109- og 110-tilbudene.

Ad differentierede målgrupper:

Vi ser et behov for en konkretisering af, hvad der menes med termen "differentierede målgrupper". Foruden veteranhjemmene er der på landsplan en række tilbud, som har specialiseret sig inden for specifikke, og ofte indsatsmæssigt "tungere" målgrupper, og det vil blive

vanskeligt for disse at sikre den økonomiske robusthed i tilbuddet, hvis ikke taksterne realistisk set kan understøtte driften. Her kan nævnes krisecentre og herberger med tungere målgrupper, som fx personer med stofmisbrug.

Dertil kommer, at børn i realiteten også i visse tilfælde følger med forældre under ophold på tilbud, som drives efter servicelovens § 110, selvom det ikke udtrykkeligt fremgår af bestemmelsens ordlyd. Det er vores erfaring, at de familier, som hører under denne specifikke målgruppe er iblandt dem, som har behov for en specialiseret indsats.

I forlængelse af ovennævnte bør man også være opmærksom på, at det kan blive vanskeligt for aktørerne på området at drive mindre enheder, som tjener til at støtte særlige målgrupper. Som eksempel kan nævnes ungetilbud, som visse steder drives som mindre satellitter. Der vil typisk være specifikke hensyn til målgruppen, som betinger at tilbuddet bør holdes på et væsentligt færre antal pladser end andre § 110-tilbud. Her vil det generelle takstloft for § 110-tilbud betyde, at økonomien i tilbuddet ikke kan hænge sammen. Man bør derfor være opmærksom på, at den økonomiske stordriftsfordel kun sjældent er i tråd med de bærende hensyn til specifikke sårbare målgrupper.

Ad differentierede takster ved medfølgende børn:

For så vidt angår dækning af de reelle udgifter forbundet med medfølgende børn på krisecentre og herberger vil vi henlede opmærksomheden på, at der allerede ved et eller to medfølgende børn er tale om en væsensforskellig indsats, og dermed også udgiftsramme, i forhold til voksne uden medfølgende børn. Når indskrevne voksne har et eller flere børn med, stiller det krav til både kvadratmeterne og den socialfaglige indsats. Man bør derfor være opmærksom på, at den forhøjede udgift ikke alene opstår, når der følger 3 eller flere børn med.

Det skal desuden fremhæves, at de medfølgende børn på § 110-tilbuddene erfaringsmæssigt har behov for en specialiseret indsats, som grundet indsatsen indhold og omfang medfører en øget udgift for tilbuddene. Vi vil derfor opfordre til, at der tages højde for denne specifikke målgruppe i rammerne for den maksimale døgn takst for ophold på § 110-tilbud.

Vedr. adgangen til at regulere takstlofterne ud over pris- og lønfremskrivning:

Det anføres i forslaget, at Ministeriet finder det hensigtsmæssigt, at taksterne fastsættes i bekendtgørelsesform således de løbende kan justeres, uden at dette skal ske ved lov. Vælges denne løsning, bør lovgiver indføre en formulering, som afgrænser formålet med en sådan regulering af loftet over taksterne, idet formuleringen 'øvrige hensyn' er ganske bred. Det vil derfor være vores anbefaling, at der – enten direkte i lovteksten eller i lovens forarbejder – opstilles rammer for, hvilke legale hensyn der efter den foreslåede § 174, stk. 4, nr. 4 skal kunne danne baggrund for Ministerens regulering af takstlofterne.